

Niekedy snívam o tom, že padám.

Samozrejme, že v týchto snoch začnem lietať. Pretože to je to, čo robím. Čím som. Čo milujem.

Pred pár týždňami by som povedala, že je to to, čo milujem najviac na svete, ale odvtedy sa veľa zmenilo. V skutočnosti všetko.

V týchto snoch sa rútim oblohou, voľná, aká som bola kedysi. Ale vtom sa niečo stane, lebo odrazu začnem klesať vo vývrtke. Zovretá vo vzduchu s výkrikmi pohľtenými hrozivým vetrom. Padám dolu. Ako človek bez krídel. Len dievča, vôbec nie draki. Bezmocná. Stratená.

Aj teraz sa tak cítim: padám a nemôžem s tým nič urobiť. Nič z toho nedokážem zastaviť. Uviazla som v starej nočnej more.

Predtým, ako dopadnem na zem, sa vždy zobudím. To je moje vykúpenie. Ibaže dnes nesnívam. Dnes padám na zem a každým kúsočkom tela cítim bolesť tak, ako som ju očakávala.

Líce opieram o chladné okenné sklo a sledujem, ako sa okolo mňa rozlieva noc. Kým Cassian šoféruje, očami blúdím po nehybnej temnote, zrakom blúdím ponad kamenisté záhradky a štukové domy, hľadajúc odpoveď, dôvod na všetko, čo sa stalo.

Keď spomalíme pred dopravnou značkou, svet ako-by zadržal dych. Pohľadom preletím po tmavej oblohe nad našimi hlavami. Hlboké, bezhviezdne more ma vábi a sľubuje útočisko.

Mamin hlas doľahne zozadu na predné sedadlá, nízky a šepotavý, keď prehovorí k Tamre. Snaží sa z nej vymámiť nejakú odpoveď. Odlepím líce od okna a obzriem sa ponad rameno. Tamra sa v maminom náručí chveje. Očami neprítomne zíza pred seba; jej koža je mŕtvolne bledá.

„Je v poriadku?“ znova sa pýtam, lebo niečo povedať musím. Musím to vedieť. Toto som jej spôsobila ja? Aj toto je moja vina? „Čo sa to s ňou deje?“

Mama sa zamračí a potrasie hlavou, akoby mi chcela naznačiť, aby som bola ticho. Obe som sklamala. Porušila som neporušiteľné pravidlo. Odhalila som svoju pravú podstatu ľuďom – horšie, lovcom – a všetci za túto chybu zaplatíme. Toto poznanie na mňa dolieha ako zvierajúca päšť, ktorá ma zatláča hlboko do sedadla. Znova sa zahľadím pred seba a nekontrolovateľne sa začnem triasť. Prekrížim si ruky a prstami sa zakvačím do bokov, akoby ich to mohlo upokojiť.

Cassian ma varoval, že za tento nočný výjazd bude nasledovať vyúčtovanie a ja sa obávam, či už nezačalo. Stratila som Willa. Tamra je chorá alebo v šoku, možno niečo horšie. Mama sa na mňa sotva dokáže pozrieť.

Každý môj nádych je utrpením a udalosti tejto noci mi zvnútra rozpaľujú viečka. Ja, ktorá som si zvliekla ľudskú kožu a premenila som sa priamo pred zrakom Willovej rodiny. Spomínam si aj na môj zúfalý let cez iskriaci suchý vzduch, len aby som sa k nemu dostala. Ale ak by som sa nepremenila – a neletela k Willovi – bol by mŕtvy, a tú myšlienku by som nezniesla. Nikdy viac nevidím Willa napriek sľubu, že ma nájde, ale aspoň je nažive.

Cassian vedľa mňa nehovorí nič. Všetko potrebné už povedal pri presvedčaní mojej mamy, aby nastúpila s nami do auta, aby pochopila, že návrat s ním do domova, ktorý sme opustili, je jediné schodné riešenie. Prstami pevne zviaza volant, hánky má úplne biele. Pochybujem, že uvoľní zovretie, kým nezmizneme z Chaparralu. Možno až kým nebudeme v bezpečí naspäť v svorke. *V bezpečí.* Potláčam smiech – alebo sa to môže podobať na vzlyk. Budem sa ešte niekedy cítiť *v bezpečí?*

Mesto nechávame za sebou. Domy postupne rednú, keď sa blížime k jeho okraju. Čoskoro budeme preč. Slobodní a vzdialení od tejto púšte a lovcov. Ďaleko od Willa. Táto posledná myšlienka znova rozjatrí už aj tak dosť krvácajúcu ranu v mojom srdci, ale nemôžem s tým nič robiť. Mohli by sme mať ešte niekedy spoločnú budúcnosť? Draki a lovec draki? *Lovec draki s krvou môjho druhu, ktorá mu koluje v žilách.*

Táto časť toho všetkého mi uviazla v hlave a odmietla sa vytratiť. Nemôžem zatvoriť oči bez toho, aby som nevidela záblesk jeho trblietajúcej sa fialkovej krvi v tú noc. Presne ako moja. Bolí ma hlava a bojuje s myšlienkou prijať túto hroznú pravdu. Nezáleží na tom, nakoľko

opodstatnené je Willovo vysvetlenie, nezáleží na tom, že ho stále milujem, nič nezmaže fakt, že mu v žilách pulzuje ukradnutá krv môjho druhu.

Cassian si pomaly vydýchne, keď opúšťame hranice mesta.

„Fajn, a je to,“ zamrmle mama, keď sa vzdialenosť medzi nami a Chaparralom zväčšuje.

Otočím sa a zbadám ju, ako sa díva do spätného zrkadla. Opúšťa všetky svoje nádeje na lepšiu budúcnosť a necháva ich v Chaparrale. To je miesto, ktoré bolo pre nás novým začiatkom, ďaleko od svorky. A teraz sa vraciame naspäť do jej útrobov.

„Prepáč mi, mami,“ poviem, ale nie preto, lebo by som mala, ale preto, lebo to myslím vážne.

Mama potrasie hlavou, otvorí ústa, aby prehovorila, ale nič zo seba nevydá.

„Máme problém,“ oznámi Cassian. Priamo pred nami blokuje niekoľko áut cestu a nútia nás spomaliť.

„To sú oni,“ podarí sa mi precediť cez stĺpnuté pery, kým Cassian zastavuje bližšie pri nich.

„Oni?“ dožaduje sa mama. „Lovci?“

Sťažka prikývnem. Lovci. *Willova rodina.*

Oslepujúce svetlá prebodávajú tmu a lemujú Cassianovu tvár. Jeho pohľad sklzne do spätného zrkadla a môžem vám povedať, že zvažuje zaradenie spiatocky a útek iným smerom. Ale na to je už neskoro – jedno auto sa pohne, aby nás zablokovalo a niekoľko postáv sa vynorí priamo pred naším autom. Cassian šliapne na brzdy, rukami zvierá volant a ja viem, že bojuje s nutkaním zraziť ich. Snažím sa zachytiť Willov pohľad, ucítiť ho. Viem, že je tu, niekde medzi nimi.

Tvrde uštipačné hlasy na nás kričia, aby sme vypadli z auta. Držím sa, sedím pokojne s horiacimi prstami na holých nohách a hlboko ich do nich zatláčam – akoby som sa snažila dočiahnuť na svoje draki ukryté vo vnútri.

Päť dopadne na našu kapotu a potom to uvidím v šere tohto miesta – obrys zbrane.

Cassian ma priklincuje pohľadom, v ktorom mi hovorí to, čo už viem. Musíme prežiť. Dokonca aj keby to malo znamenať jediné – urobiť niečo, čo *dokáže* iba náš druh. Tú jediná vec, ktorú som už urobila a ktorá nás v prvom rade dnes večer dostala to tejto šlamastiky. A prečo nie? Už aj tak nemôžeme svoje tajomstvo prezradiť *viac*.

Prikývnem, pohnem sa a vystúpim z auta, aby som čelila našim nepriateľom.

Willow bratranec Xander sa postaví pred ostatných a zabodne svoju namyslenú tvár priamo do mňa. „Naozaj si si myslela, že môžeš uniknúť?“

Zdrvujúca bolesť mi naplní hruď hnevom pri pomyslení na to, čo mi tieto monštrá dnes večer spôsobili a čo ma to stálo. V hrdle sa mi začne hromadiť popol a ja dovolím štipľavému dymu, aby rozduchal oheň a pripravil ma na všetko, čo môže nastať.

Lovec trieska pästou na zadné okienko a kričí na mamu a Tamru: „Vystúpte z auta!“

Mama vystúpi s takou dôstojnosťou, akú len v sebe dokáže nazhromaždiť a Tamru vlečie za sebou. Moja sestra je dokonca ešte bledšia ako na Veľkej skale; jej prerývaný dych pretína vzduch. Keď sa díva do priestoru, jej jantárové hnedé oči, rovnaké ako moje, vyzerajú zahmlené, ba až priesvitné. Odlepí pery, ale nevydá ani hláska. Priblížim sa k nej a podám jej ruku, pomáham mame

udržať ju. Tamra je na dotyk chladná, jej koža akoby už jej kožou ani nebola. Je studená ako mramor.

Cassian sa zahľadí na Xandera, kráľovsky ako princ, ktorým v podstate je. Svetlo mu osvetľuje jas fialkovočier-nych pramienkov jeho vlasov.

Navlhčím si pery a premýšľam, ako by som asi pre-svedčila Xandera o tom, že som sa nepremenila. „Čo chceš?“

Willow bratranec do mňa štuchne prstom. „Začneme s tebou – nech už si ktokoľvek, dopekla.“

„Drž sa od nej ďalej,“ prikáže mu Cassian.

Xanderova pozornosť sa zvrtné ku Cassianovi. „A po-tom sa porátame s tebou, veľký chlapec... a ako je možné, že si sa zrútil z útesu spolu s Willom a nemáš ani škra-banca.“

„Kde je Will?“ vyhrknem. Musím to vedieť.

Xander pohodí palcom na jedno z neďalekých áut. „Je vzadu, odpadnutý.“ Prižmúrim do šera oči a zbadám postavu skrčenú vzadu v aute. *Will*. Je tak blízko, ale rov-nako môže byť aj ďaleko ako oceán. Keď som ho videla naposledy, sľúbil mi, že ma znova nájde. Bol zranený, ale pri vedomí. Zachvejem sa pri pomyslení na to, čo by mu mohla urobiť rodina, len aby to zmenili.

„Potrebuje doktora,“ poviem.

„Neskôr. Až potom, ako si to vybavím s vami dvoma.“

„Pozri,“ Cassian začne a postaví sa pred mňa. „Ne- viem, čo si myslíš –“

„*Myslím si*, že by si mal sklapiť. Ja tu hovorím!“ Xan- der ho schmatne za rameno. Veľká chyba.

Cassian zavrčí a jeho koža zažiarí v odleskoch drevené- ho uhlia. Zrazu sa strhne motanica a v tej chvíli leží Xan-

der na zemi s výrazom rovnako užasnutým ako poltucet ostatných ľudí, ktorí nás obklopujú.

„Chyť ho!“ kričí Xander.

Ostatní Cassiana obkľúčia. Vykríknem, keď zazriem Cassianovu tvár medzi lovcami. Zarazím sa pri zvuku plieskania a narážania pästí a pohnem sa smerom k nim, odhodlaná pomôcť mu, ale ruky ma zadržávajú.

Zvieracie zavrčanie pretne vzduch. To je Cassian. Niekoľko lovcov ho tlačí k zemi. Angus sa uskríňa, keď mu na chrbát pritlačí topánku. S lícom pritisnutým o asfalt ma Cassian pohľadom zaklincuje. Jeho tmavé oči sa chvejú a zreničky sa mu zúžia do vertikálnych štrbiniek.

Zadymený vzduch mi vyklzne pomedzi pery, ale potlačím ho a potrasím hlavou. Očami mu naznačujem, aby vydržal, počkal, stále veriac a dúfajúc, že s nimi môžeme vyjednať spôsob, ako sa odtiaľto dostať. Že snáď nebude musieť odhaliť svoje draki. Možno ich stále môžem ochrániť. Možno sa nám podarí s mamou a Tamrou odtiaľto dostať.

Chladný dotyk zbrane sa mi zaborí do rebier a mňa zamrazí. Mama vykrične a ja zdvihnem ruku, aby som ju zadržala, kým neurobí nejakú hlúposť, aby mi pomohla. „Zostaň s Tamrou, mami. Potrebuje ťa!“

Xanderov temný pohľad sa do mňa pohrdavo zaboráva. „Dopekla, veď viem, čo som videl. Monštrum s krídlami.“

Je to boj, aby som udržala svoj strach na uzde a nedovolila mu zmocniť sa ma v šialenom víre – som v šoku z toho, že som sa ešte neprevtelila do draki kože.

„Jacinda,“ kričí moje meno Cassian a začne pri tom nanovo boj.